

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐπειδὴ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἔσχε τὴν ἀβροφροσύνην νὰ μὴ ἀναφέρῃ εἰς τὸ περὶ βιβλιοκαπηλείας ἐν τῷ ἐνταῦθα γυμνασίῳ χρονικὸν τὸ ὄνομα τοῦ βιβλιοκαπήλου καθηγητοῦ Ι. Μεσολαργᾶ (ἐπειδὴ τούτος δλάκερος ὁ κύριος εἶνε) οὗτος ἐθεώρησε πρέπον ἀντὶ νὰ λουφάξῃ, νὰ ὀμιλήσῃ ἐξ ἑδρας κατὰ «Μὴ Χάνεσαι» ἐν τῇ παραδόσει του, ὡς πληροφορούμεθα. Ὁ δὲ σύλλογος τῶν καθηγητῶν σκέπτεται ἂν πρέπει νὰ ἀπαντήσῃ καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν βάσανον τῶν δικαιολογητικῶν καὶ γραμματικῶν σκέψεων. Φαντασθῆτε σύσκεψιν δασκάλων καὶ μάλιστα — ἔχει γούστο — εὐρισκομένοις ἐν διαφωνίᾳ περὶ τοῦ ἂν τὸ «γάρ» προτάσσεται ἢ ἐπιτάσσεται τοῦ ῥήματος! Εἰς τὸν μὲν λέγομεν ὅτι πολὺ ἀγροίκως ἐφέρθη ἐπιτεθεὶς πεζότατα, ποταπῶς, διδασκαλικώτατα κατὰ φύλλον πολὺ ὑπερόχου ἠθικῆς καὶ ὑπολήψεως τῆς ἰδικῆς του· καὶ ὅτι πολλὴν τιμὴν μᾶς κάμει ἂν «δὲν τὸ εἰσάγῃ εἰς τὸ σπῆτι του» καὶ πρὸς τοῦτο μάλιστα τὸν παρακαλοῦμεν.

Οἱ βιβλιοκάπηλοι μὲ τοὺς βιβλιοκαπήλους καὶ κάθε κλέφτης μὲ τὸ λημέρι του.

Τὸν δὲ σύλλογον τῶν κκ. καθηγητῶν θερμῶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ἐπειδὴ πρῶτον μὲν δύναται νὰ μᾶς φωτίσῃ ἂν εὐρισκόμεθα εἰς πλάνην τινα· ἀλλὰ κυρίως θὰ εὐχαριστηθῶμεν ὀφραϊνόμενοι τὴν ἐκ τοῦ σκαλίσματος τοῦ βορβόρου μερικῶν ἀτόπων του γαργαλιστικὴν δυσωδίαν.

Προθύμως θέλομεν ἀκούσει παντὸς ἀνεξαρτήτου διδασκαλικῶν χαρακτηρῶν μαθητοῦ ὅ,τι δίκαιον παράπονον καὶ πᾶσαν θετικὴν πληροφορίαν. Δι' ὃ καὶ προσκαλοῦμεν πάντα τοιοῦτον νὰ μᾶς ἐνταμώσῃ ἐμπιστευτικῶς.

Τορὸς

σερὰ καὶ εὐτυχος φωνὴ ἔλεγε: Καλημέρα, καλημέρα σας, ὁλοί σας.

Ὁ νέος μαρκήσιος εὐρίσκετο ἤδη πλησίον τῆς ἀμάξης. Κῦμα ἐκ μετάρης ἐξήλθεν αὐτῆς μὲ ζωρότητα ἀφίνον νὰ φαίνεται ἐπὶ τοῦ ὑποποδίου μικρὸ στιβαλάκι ἀπὸ αἰθοκόκκινον δέρμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑψοῦτο χαριτωμένη κνήμη, διαγραφομένη σκανδαλωδῶς ὑπὸ περικνημίδα ἐκ φαῖας μετάρης. Καὶ ἡ βαρόνη Πρεφὸν ἔτρεξε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μαρκησίας, καταφιλοῦσα αὐτὴν καὶ λέγουσα διὰ διακεκομμένης φωνῆς.

— Ἄ! θεῖα μου, πόσον εἰμ' εὐχαριστημένη! ἃ καλὴ μου θεῖα! Εἶναι τόσοσ καιρός!... Καὶ σεῖς καλοὶ μου φίλοι!..

Καὶ ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς δεσποινίδος Μπωλιῆ, ἐπανήρχισε τὰς τρυφερὰς ἀναφωνήσεις τῆς, συναδευμένας μὲ ζωρὰς θωπείας:

— Κλαίρη μου! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπέρασε ἓνας αἰὼν.

Ἐπειτα χωρὶς νὰ διστάσῃ, διηυθύνθη πρὸς τὸν Ὀκτάβιον, τὸν ὁποῖον ἀφῆκε νὰ τὴν φιλήσῃ. Μετὰ ταῦτα, ἀντήλλαξε μετ' αὐτοῦ χειροκλονήματα ἐπὶ τὸ ἀγγλικώτερον, γελῶσα, ἀνακινούσα διαρκῶς τὸ φόρεμά τῆς, ἀναπνέουσα μολὶς διὰ μέσου τῶν ἀναφωνήσεών τῆς, ἐξ ἐφόδου κυριεύουσα τὸ φρούριον καὶ τοὺς κατοίκους του, διὰ τῆς ἐκχειλιζούσης χαρᾶς τῆς. Αἰφνης ὅμως, γενομένη σοβαρὰ, ἡ βαρόνη ἀνέκραξεν.

— Ἄ Θεέ μου! καὶ ὁ σύζυγός μου! Τὸν ἀνεζήτησα μὲ

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ὀπλοστάσιον ἀεροστάτων ἐν Τουλῶν. Ἀπὸ τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου τὰ αερόστατα ἀποτελοῦσι μέρος τῆς πανοπλίας τοῦ Ἄρειος, ὡς τὰ ὀπισθογεμῆ καὶ τὰ ραβδωτὰ τηλεβόλα. Κατὰ συνέπειαν ἐν τοῖς ὀπλοστασίοις τὸς Εὐρώπης πρὸ πολλοῦ ἤνοιξε τμήμα κατασκευῆς πολεμικῶν ἀεροστάτων. Τὸ τελειότερον μέχρι τοῦδε εἶνε τὸ ἐν Τουλῶνι εἰδικὸν ὀπλοστάσιον τοιούτων, ὅπερ κατασκευάζει μεγάλας ποσότητας, δι' ἕκαστον σῶμα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Διαιροῦνται δὲ τὰ κατασκευαζόμενα εἰς δύο τάξεις, εἰς ἀερόστατα ὀνομαζόμενα κατασκοπευτικά, μεταφέροντα ἄνδρας καὶ ἐργαλεῖα, καὶ τὰ συνήθη σημαντικὰ ἀερόστατα, τὰ ὁποῖα ὑψοῦνται εἰς τὸν ἀέρα πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναγνωρίσεως.

Δι' ἡμᾶς σύστασις ἰδίου τοιούτου ὀπλοστασίου εἶνε περιττή, καθ' ὅσον παρ' ἡμῖν καὶ πολιτευόμενοι καὶ πολλοὶ τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν μας εἶνε φουσκομένα μπαλόνια, τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ ἀναβῶσιν ὅσον θέλετε ψηλά.

Νεκρανάστασις. Δηλαδή ἡμινεκρανάστασις, καὶ ἀκριβέστερον ἀναζωογόνησις πνιγμένων καὶ ἀσφυκτικῶν. Ἡ ἐπιστήμη, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἀναστήσῃ νεκροὺς ὀδωδότης, καταγίνεται νὰ ἀναστήσῃ φαινομένους νεκροὺς. Πολλὰκις ἀνασύρονται ἐκ τῆς θαλάσσης πνιγμένοι· ποῖα εἶνε τὰ δραστηριώτερα μέσα δι' ὧν δύναται νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ζωὴν; Πολλὰκις καταβιβάζονται ἐκ τῆς ἀγχόνης ὅπου ἀπεπειράθησαν νὰ αὐτοκτονήσουσιν ἀναίσθητοι καὶ ἀναίσθητοι· πῶς εἶνε δυνατόν νὰ συνέλθωσιν εἰς τὴν ζωὴν; Ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ δὲν καταγίνεται μόνον ἡ ἰατρικὴ ἵνα ἐφεύρῃ τὰ καταλληλότερα μέσα, ἀλλὰ γίνεται καὶ σύλλογος, οἵτινες θέ-

ἀνησυχίαν περίξ καὶ διὰ τοῦ βλέμματος. Ἐχασα τὸν ἄνδρα μου;

Γλυκεῖα φωνὴ τῆς ἀπάντησε.— Ἐδῶ εἶμαι, ἀγαπητή μου. Ἐπερήμενα ἡσύχως τὸ τέλος τῶν διαχύσεών σας διὰ νὰ χαιρετίσω καὶ ἐγὼ τὰς κυρίας.

Καὶ ἐξερχόμενος τῆς σκιᾶς νέος τις, τριάκοντα περίπου ἐτῶν, φορῶν ἔνδυμα ταξιδίου, μὲ τὸν σάκκον ἀπὸ τῶν ὤμων ἀνηρτημένον, ἐπεράνη ἐν πλήρει φωτὶ, καὶ μετὰ εὐμειδῶς καὶ ἡσύχου εὐγενείας, ἐπλησίασε τὴν μαρκησίαν καὶ τὴν Κλαίρην.

— Χαιρετίστε λοιπόν! ὑπέλαβεν ἡ ζωρὰ βαρόνη. Καλά! Τώρα πηγαίνετε νὰ ἐπιστατήσετε ὅσῃν ἀποβίβασιν τῶν πραγμάτων. Σᾶς συνιστῶ πρὸ πάντων τὸ μεγάλο ξύλινο κουτί ποῦ ἔχω τὰ κπέλλα μου. Μοῦ ἐγγυᾶσθε;

— Μάλιστα, ἀγαπητή μου, ἀπάντησεν ἡσύχως ὁ βαρόνος.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ὀκτάβιον, ὅστις τῷ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα.

— Δεκαενέα δέματα, φίλε μου! προσέθηκε μειδιῶν. Τριακόσιαις ὀκάδες παραπάνου ἄφ' ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ πέρνη κανεὶς δωρεάν εἰς τὸ σιδηρόδρομο! Νομίζω ὅτι ἡ γυναῖκά μου μεταφέρει πολεμοφόδια πυροβολικοῦ!

(ἀκολουθεῖ)